

værende Procesreform, for Tiden bør skrides til ved Lov at søge gennemført den af Retsformanden ønskede Forandring i Næstformandens Stilling — den nuværende Næstformand er nemlig kun en Mand, der er lønnet med Honorar og besøger nogle Forretninger i Skifteretten. Som Grund angives altsaa, at man paa Grund af den forestaaende Procesreform ikke finder Anledning til at gøre nogen Forandring. Er der da nogen, der kan sige eller blot antyde, naar vi faa Retsreformen og naar den vil træde ud i Livet? Der arbejdes ganske vist med den størst mulige Kraft paa at komme igennem med denne, men det vil dog efter Sagens Natur og Forholdenes Beskaffenhed selvfølgelig være en Tid, inden man bliver færdig med dette Lovforslag. Her i Tinget tror jeg ikke, at der kan være Tale om at blive færdig i Aar, jeg ved det jo ikke, det kommer an paa, hvor længe Rigsdagen varer, men derefter skal Sagen paa ny forhandles i Folketinget, og der er adskillige Punkter, hvor det maaske ikke vil blive saa overordentlig let at blive færdig. Men dernæst indeholder Lovforslaget selv den Bestemmelse, at det først skal træde i Kraft to Aar efter, at det Nummer af Lovtidenden er udkommet, i hvilket det er optaget. Hvis altsaa et godt Aar gaar hen, inden Loven bliver vedtagen — og den kan ligge lang Tid, inden den optages i Lovtidenden — og der dernæst skal gaa et Par Aar, tænk saa, hvilken Række af Aar der kan være Spørgsmaal om, i hvilken man skal finde sig i en saadan Tilstand som den, i hvilken en Mand skal paabyrdes et Arbejde, som overstiger alle menneskelige Kræfter, og Borgerne skulle finde sig i en saadan Retstilstand som her, at man ikke kan faa Dom i sine Sager. Det, at man skal vente til Reformen kommer, synes jeg ikke kan siges at være nogen Grund, saa meget mindre som jeg for mit Vedkommende haaber, at det skal lykkes at indrette det saaledes med Retsreformen, at man kan bevare Sø- og Handelsretten som selvstændig Afdeling af den københavnske Underret. Jeg haaber, at det skal lykkes, der vil i Udvalget blive stillet Forslag derom, og det vilde være meget heldigt, om det kunde gøres. Men saa siges det, at hvis man nu gik ind paa at ansætte en saadan Næstformand, saa vilde man oprette et med Pensionsret forbundet nyt egentligt Embede. Det er altsaa Sagen: en Tilstand, som er uholdbar og umulig, skal man alligevel opretholde, fordi en Forandring vilde koste noget.

Spørger man paa den Maade, naar der paa andre Omraader er Tale om at bidrage til det ene eller det andet og stadig med stigende Bidrag? Det forekommer mig ikke, at man paa Finansloven er saa overordentlig nøjeregnende paa andre Punkter, men her i et Retsspørgsmaal af største Betydning for Retsplejen her i Landet, her tager man Hensyn til dette, og det uagtet man meget vel maatte kunne sige sig selv, at selv om der bliver ansat en Næstformand i Sø- og Handelsretten, og det bliver et egentlig Embede, vil denne Mand ganske sikkert faa Anvendelse under den ny Retspleje, hvad enten Sø- og Handelsretten bliver opretholdt i sin nuværende Sikkelse eller det ordnes paa anden Maade. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at hvis Ministeren havde sagt til Folketinget: Jeg maa bede Folketinget om at give mig denne Bevilling, jeg maa have den, det kræver alle naturlige Hensyn, at det sker, saa vilde det ogsaa være lykkedes ham at føre det igennem. I Stedet for at gøre noget saadant har Ministeren derimod begæret, at der maa ansættes en Assistent — der er bevilget til to Assisterter, men det kommer af, at Formanden havde begæret en Assistent og for Resten ogsaa et Bud. Nu har man altsaa i Stedet for at oprette et Embede og faa en Næstformandspost oprettet, ansat en Assistent, om hvem det siges, at han skal overvære Retsmøderne og være behjælpelig med at føre Dommene i Pennen, altsaa skrive Udkast til de Præmisser, som Retten skal bruge. Jeg tror rigtignok, at det er en meget uheldig Ordning, en Ordning, som i Virkeligheden slet ikke paa nogen Maade kan afhjælpe de Savn og Mangler, der ere i Øjeblikket. Og den er heller ikke heldig i den Forstand, at en saadan ung Mand, som det rimeligvis vil blive, skulde kunne gøre nogen virkelig Nytte for Retsformanden, som dog i første Række skal bære Ansvaret for Dommene. Jeg tror, som sagt, ikke, at det vil have Betydning. Jeg har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, som interesserer overmaade mange Mennesker og særlig ogsaa Juristerne i København i meget høj Grad. Nu er der vel ikke noget Haab om, at vi i denne Samling kunne faa den højtærede Minister til at føre et Lovforslag derom igennem, skønt han vistnok meget let vilde kunne gøre det; men jeg maa, hvis det nu ikke kan ske, meget indstændigt tillade mig at opfordre den ærede Minister til i næste Samling og da i Begyndelsen af Samlingen, at fremsætte Lov-